

Skattelove, saa bliver Landbruget bedre i Stand til at betale sine Arbejdere. Og det kunde sandelig gøres fornødent, at Landbrugets Arbejdere fik en højere Løn. Men jeg tror ikke, det er Vejen, jeg tror, at Vejen er den, at Landarbejderne organisere sig; jeg tror simpelthen, at disse Penge ville gaa i Hartkornsbesiddernes Lommer; men jeg tror ikke, at Lønnen vil blive bedre af den Grund, vi have i alt Fald ikke den fjerneste Garanti derfor. Og Forpagterne paa de store Gaarde faa sandelig heller ikke bedre Kaar, fordi Godsejerne slippe for disse Skatter.

Det ærede Medlem kom ind paa, hvorledes Sagen nu stiller sig til den anden Side, for Byerne, særlig Københavns Middelstand. Han var absolut ikke i Stand til at gendrive, hvad jeg havde sagt, at disse Skattelove ville medføre en kolossal Lettelse for det store Hartkorn, men her mente han dog at kunne gendrive mig; der vilde det ikke medføre væsentlige Tab eller slet ikke Tab for Byernes Arbejdere eller Middelstand. Han sagde, at man kunde i alt Fald ikke tale om, at Byerne førtes til Klippebanken og bleve klippede. Han regnede saa ud, at en Smaaborger eller Arbejder her i København med 800 Kr.s Indtægt, vilde faa en Skattelettelse af 75 Øre. Han var forfærdelig glad ved disse 75 Øre, som en københavnsk Arbejder eller lille Urtekrammer vilde faa i aarlig Skattelettelse. En Godsejer kunde faa indtil 12,000 Kr. i aarlig Skattelettelse, en københavnsk Arbejder eller Smaakaarsmand 75 Ø. i aarlig Skattelettelse! Det var det ærede Medlem overordentlig glad ved, og det fandt han var saa overordentlig retfærdigt. Jeg forstaaer ikke Retfærdigheden deri.

Men det er ogsaa stadig under den Forudsætning, at den københavnske Kommuneskat nedsættes fra 3 til 2 pCt., men det er jo en Forudsætning, som aldeles ikke holder Stik. Det er bevist af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i hans Betænkning og af mig forleden Dag, at naar man vedtager Skattelovene i den Form, hvori de nu foreligge, holder denne Forudsætning ikke Stik, idet Københavns Kommune ikke faar nogen Lettelse, men tværtimod lider et Tab, og det ærede Medlem var forleden Dag ikke i Stand til at gendrive det. Han maatte indrømme, at der var en Tendens til, at den Gevinst, som Københavns Kommune efter Regeringens oprindelige Forslag skulde have, stadig vil dale, saaledes at det kan befrygtes, at det

Tidspunkt kommer — og efter vor Mening vil det allerede straks ved Lovens Ikrafttræden være kommet — da disse Skattelove ikke medføre Fordel men Tab for Københavns Kommune. Københavns Kommunes Budget er i Forvejen stærkt spændt paa Grund af de stadig voksende kommunale Udgifter, saa der vil ikke kunne være Tale om en Nedsættelse af Indkomstskatteprocenten fra 3 til 2, men højst om en Nedsættelse med $\frac{1}{4}$ pCt., og om nogle faa Aar ville vi igen være oppe paa 3 pCt., hvis der overhovedet skal være Balance paa Kommunens Budget. Det er Stillingen, og saa bliver der Tab for disse Folk, som det ærede Medlem for Køge fremdrog.

Derfor er jeg og mit Parti imod Skattelovene, som de nu foreligge. Hvis man havde holdt sig til det, som oprindeligt var Tanken dermed — i alt Fald den Tanke, som man fremsatte offentlig — nemlig en Lettelse for Kommunerne, ja, saa kunde vi være gaaede med dertil, skønt ikke med nogen stor Begejstring for hele den Maade, hvorpaa man vilde hidføre Lettelsen. Havde man holdt sig til det, som oprindeligt i alt Fald fremsattes som Motiv, kunde der have været nogen Aarsag til at gaa med dertil. Nu er det vitterligt, at det er ikke blot Landkommunernes, men ogsaa Bykommunernes Udgifter, der er stegne; jeg fremdrog det sidst, og det ærede Medlem har intet sagt derimod. Det ærede Medlem paastod under 2den Behandling af disse Love, at Hartkornsskatterne paa Landet ere i en stadig Stigning. Jeg benægtede det den Gang og skal i Dag dokumentere, at Hartkornsskatterne ikke ere i Stigning, men i Dalen, og jeg skal endvidere dokumentere, at Bykommunernes Udgifter ere stegne efter en langt større Maalestok end de kommunale Hartkornsskatter. Jeg har sammenlignet de kommunale Skatter i 1872 og i 1897, det sidste Aar, for hvilket der foreligger Regnskab for alle Landets Kommuner. Det viser sig da, at Kommuneskatterne i København ere stegne fra 2,842,000 Kr. i 1872 med 5,324,000 Kr., altsaa til godt 8 Mill. Kr. i 1897. Det er en Stigning i de sidste 25 Aar, for hvilke der foreligger Regnskab, af 187 pCt. I Købstæderne ere Kommuneskatterne i disse 25 Aar stegne fra 2,150,000 Kr. med 3,250,000 Kr., altsaa til 5,400,000 Kr. Det er en Stigning af 151 pCt. Sognekommunernes Skatter ere i samme Tidsrum stegne fra 6,536,000 Kr. med 5,889,000 Kr. til ca. 12 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er en Stigning af 90 pCt. Hvis man nu sondrer de